

Kirpiklere iđ Düştü

– KARAM-41 · 21 Nisan 2016

Sanki nefret yükledik, rüzgârın kanadına,
Fırtınayla her yana, kin serptik inadına.
Gözyaşıyla doldurduk kardan ak bulutları,
Hüzün saçıp ıslattık, tozpembe umutları.
Kirpiklere iđ düştü, sevsek güller açardı,
Az mutluluk ekseydik, elem uzak kaçardı.

Öfke serpip dondurduk, yüce karlı dağları,
Viraneye döndürdük, gönül denen bađları.

Hobi sandık doldurduk, hayvanları kafese,

Ormanlar hasret kaldı, hayat veren nefese.

Hoşgörüden pay alsak, gülerdi gözlerimiz,

Diken olup batmazdı, kırmazdı sözlerimiz.

Çıkar için dostları, koyduk darda yüzüstü,
Nefsimizi semirttik, ruhumuz bize küstü.

Ürkütünce huzuru, kalplere doldu keder,

Mutluluk kelebektir, kaçırđık ettik heder.

Hayatımız manevi, hazlardan kaldı uzak,

Huşu vermeyen hayat, insana oldu tuzak.

Umut ömre mum idi, gaflet ile söndürdük,

Hayatımız karardı, biz zindana döndürdük.

Kuruttuk fidanları, meltem sustu dallarda,

Sevecen insanları, dev yaptık masallarda.
Güzellikler yok göçtü, kötülükle başardık,
Bülbül şakiyan yerde, karga öttü şaşırđık.
Yürekler gaddarlaştı, küstürüldü hatırlar,
Şiirlerde duygu yok, tatsız tuzsuz satırlar.
Aşkđ hoşlanma sanıp, sevgiyi hakir kıldık,
Ahde vefayı kovduk, terk edildik, yıkıldık.
Şimdi hasım kendimiz, bize nefsimiz rakip,
Dost bilinen gölgemiz, kuşkuyla eder takip.
Affetseydik kovardık, gönlümüzden şerleri,
Mutluluk yağmuruyla, yıkardık gök yerleri,
Yeryüzünde her canlı, mutlak bir şeye yarar,
Bilmeden düşman olduk, öldürdük verdik zarar.
Meğer yaşatmak için, sevmek büyük hünermiş,
Kin, nefret olan yere, her kötülük tünermiş.